

Eglantyne Jebb:

L'inici d'un moviment imparable

Al segle XIX l'Europa resultant de la Revolució Francesa i les guerres napoleòniques comença a tenir més en compte els temes socials i econòmics barrejats, la societat és més conscient que per a viure lliurement l'home necessita tenir assegurats uns mitjans de vida i així comencen a veure la llum d'una manera més intensa els drets econòmics, socials i culturals que se sumen als polítics i civils.

I és en aquest context en el qual s'enquadra la figura d'Eglantyne Jebb. Neix el 25 d'agost de 1876, a una gran casa de camp en el comtat de Shropshire. El seu pare, format com a home de lleis s'interessa pels assumptes locals i la seva mare com qualsevol dona de la seva classe social i la seva època ocupa part del seu temps en activitats filantròpiques relacionades amb la gent del poble i sobretot els nens i nenes de l'entorn, involucrant als seus fills en aquestes activitats.

«Només és impossible el que ens neguem a intentar».

La seva educació és acurada i lliure; dominarà el francès i l'alemany gràcies a les institutrius que va tenir quan era petita. Als 19 anys, estudia Història a Oxford, on es gradua. La seva preocupació per la infància la porta a **fer-se mestra**, ocupant un lloc de mestra ajudant a una escola parroquial. No es considera una mestra «nata», però fa el seu treball tan bé com pot, encara que li oprimeix el sentiment de no poder millorar el destí dels nens i les nenes que té davant, la major part fills de famílies molt humils.

El conflicte com a detonant

A l'agost de 1914 esclata la Primera Guerra Mundial. «Els periòdics -escriu a la seva germana menor- hi son plens de titulars sobre les batalles; però, quants, a Anglaterra, saben què està passant amb els nens i les nenes?» Eglantyne Jebb, amb la seva germana, Dorothy, i un grup d'amics, recullen totes les notícies que els cauen entre les mans i viatgen per tota Anglaterra, volen moure el govern a l'acció. «*Els nens i les nenes d'Europa necessiten aliments, metges, infermeres; i ho necessiten ara mateix*».

Malgrat les seves ganes, veuen que l'acció del govern és lenta, i així neix la seva idea: «és necessari crear una organització per a salvar els nens i les nenes».

«El respecte cap a les persones, deia, no hauria de dependre del treball que exerceixin. En un sentit social, tan sols hi ha una classe, la gran classe de la humanitat». Queden d'ella frases com aquesta: «L'únic idioma internacional és el gemec dels nens i de les nenes».

La fundació de Save the Children

La gent dels països més afortunats, llavors com ara, s'impressionava davant l'assassinat d'un únic nen o nena, però romanien indiferents a les masses de nens i nenes mal alimentats i poc privilegiats d'altres llocs del món.

A l'abril de 1919 crea Save the Children Fund, amb l'objectiu de reunir fons per a enviar, primer de tot, llet als nens i a les nenes de Viena i després procurar ajudes a diferents països. Les col·lectes s'iniciaren en un gran míting a l'Albert Hall de Londres.

A tota Anglaterra es parlava de Save the Children. Es va haver de crear una Oficina Central a Londres per a recollir els donatius i canalitzar l'ajuda. I llavors es manifestà una de les característiques més notables de la personalitat d'Eglantyne Jebb, que desconcertà a molts i que en eixe moment tampoc s'entengué: es publicaren anuncis a tota pàgina en els periòdics d'àmbit nacional per donar a conèixer els sofriments que subsisteixen després de la guerra.

Save the Children es guanyà la reputació d'organització competent per a dur a terme grans campanyes d'ajuda allà on fos necessari. Les sigles S.C.F. ja eren conegudes. Però Eglantyne Jebb també experimentà que moltes de les grans operacions que havia escomès tan sols havien estat possibles a causa de l'enorme magnitud i visibilitat del problema. La resposta de la gent semblava dependre sovint de les fluctuacions dels sentiments.

El treball després de l'emergència

Però en èpoques aparentment calmades continuaven les dificultats: nens i nenes mal alimentats, malalts, sense accés a l'ensenyament, i el treball infantil. Sense un gran desastre que concentrés l'atenció, què es podia fer? Va ser això el que la portà, un dia, a redactar el contingut de la Declaració de Ginebra, que va ser precursora del que avui és la **Declaració dels Drets de la Infància**.

La proclamació de la Declaració de Ginebra reafirmà a Save the Children en les seves activitats d'estudi i planificació a llarg termini, sense abandonar les accions d'emergència.

L'acció més important, com a resultat immediat de l'adopció de la Carta dels Nens i Nenes per la Societat de Nacions, fou la decisió de Save the Children de **fer un estudi a escala mundial sobre el benestar dels nens i de les nenes**. Molts països estaven desconnectats els uns dels altres i els seus problemes eren poc coneguts. Finalment es publicà amb el títol *The International Handbook of Child Care and Protection*. Aquest manual oferia una guia per a la tasca de reconstrucció social de les nacions que s'anaven recuperant de la guerra o que començaven a desenvolupar-se. Donava informació exhaustiva sobre temes com el matrimoni i el divorci, el benestar general del nen i de la nena, educació, ocupació, delinqüència, etc. Es feren tres edicions en tres anys; i és destacable que es referís a tots els països del món, des dels Estats sobirans més puixants fins al més petit dels existents.

A Eglantyne Jebb li quedaven pocs anys de vida. Deixà Save the Children estructurada no com un grup d'aficionats o pioners d'un treball que més endavant hauria d'incorporar-se al quefer dels Estats, sinó com uns professionals que treballaven amb els governs, complementant-los i evitant duplicitats, en tot allò en què poguessin veure's superats per l'àmplia gamma de necessitats existents.

Morí a Ginebra el 17 de desembre de 1928 i va ser enterrada en el cementiri de Sant Jordi de la ciutat. Serà enterrada novament al febrer del 2024 en un cementiri de Ginebra reservat per als qui van contribuir a la ciutat i al conjunt de la humanitat. El trasllat al Cementiri dels Reis és un honor que només s'atorga a aquelles persones que han tingut un impacte significatiu en la vida dels altres.